

Fald at lade dem drive; ud over dette holder jeg for, at Finanzministeren ikke, naar det er negtet af dette Thing, kan eller vil tage Penge dertil. — Frederiksted har gjentagende været nævnt, og jeg skal slutte med den Udtalelse besaangaende, at dersom vi i dette Thing havde haft en specificeret Oplysning om, hvad de enkelte Skabelidte i Frederiksted have lidt, og man tillige havde et Overblik over deres økonomiske Forhold, skulde jeg være villig til i dette Dieblik at give Bevilling til dem; thi det kunde man have overskuet; jeg gjentager, at, naar det foreligger, og det maa komme til at foreligge, da skal jeg være med til at gaa saa vidt som tidligere. Det er ogsaa udtalt i vor Betænkning. Men hvorfor man nu skulde gribe ind paa ekstraordinære Maade, da man ikke gjorde det i 1867—68, men lod det have sin rolige Gang i næste Mars Tillægsbevilling, kan jeg ikke se. — Smidlertid skal jeg erkjende, at, havde Nøden været større og vare Oplysninger komne i Tide, saa var jeg gaaet med til Bevilling dertil; men det mener jeg, at navnlig den ærede Minister og den vestindiske Ledelse maa tilskrive sig selv Skylden for, naar man ikke kan komme de uskyldige Skabelidte til Hjælp. Her foreligger kun runde Overslag og Relegrammer, hvormed man synes at være ganske rundhaandet; men naar det gjælder virkelige Oplysninger, savne vi al Veiledning.

Scavenius: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) mente, at det Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, skulde have speciel Skyld i, at der Intet kommer ud af denne Sag, nærmest begrundet paa et Forhold til Regjeringen, som han forøvrigt kun berørte, men ikke nærmere udoivlede. Jeg maa sige, at jeg forstod ikke den Ytring. Jeg veed, at vi i Udvalget, og da især, efterat Sagen paa vort Forslag var bleven viist tilbage til Udvalget, ærlig og rebellig have bestræbt os for at komme de Herrer saa meget imøde, som det var os muligt; men at stille positive Forslag til Afstemning her i Thinget, naar der viste sig, at det ikke var muligt at føre Noget igjennem i Udvalget, havde vi ganske vist anset for kun at kunne skade vor Stilling, uden at gavne Sagen, saa at det have vi naturligvis ikke gjort. Da Sagen blev viist tilbage til Udvalget for en otte Dages Tid siden, var der jo ganske vist mange blandt dem, der stemte derfor fra denne Side, som mente, at det vilde være til ingen Nytte, og desværre have de jo faaet Ret; men jeg tror dog, at man maa indrømme, at naar den Rante en Gang var opkommen, at der dog maaste var en Mulighed — den være nok saa ringe — for, at Sagens Tilbagevisning kunde føre til et godt Resultat, til et positivt Resultat, da maatte det være vor Pligt at stemme derfor, og det saameget mere for hver Enkelt, som han maatte have en Følelse af, at vi stode ligeoverfor en Konflikt, og det en Konflikt, som vi frygtede,

og naar jeg siger, at vi frygtede den, mener jeg ganske sikkert ikke en Frygt, hentet fra Partihensyn — langtfra; thi fra et rent Partihensyn kan det være et Spørgsmaal, om en saadan Konflikt just vil blive Høirepartiet til Skade — men en, synes det mig, berettiget og naturlig Frygt for at føre Landet ind i endnu større Stridigheder uden Nytte, og i endnu højere Grad, end det desværre hidtil har været Tilfældet, at gjøre dette Thing mindre betydende. Man har været saa venlig fra flere af de Herrers Side at udlægge de Ord, som jeg udtalte ved denne Sags tidligere Behandling, derhen, at jeg skulde ønske, at Regjeringen ikke i sine Handlinger tog Hensyn til dette Thing. Det er langtfra; men ganske vist er den Side, hvortil jeg hører, kun et lille Mindretal; vi have ingen Indskydelse, i alt Fald kun en meget ringe, paa dette Things Beslutninger, og desværre synes det at være saa, at de to andre Sider af dette Thing, hvor uenige og kampberedte de end iøvrigt kunne staa overfor hinanden, kun blive altfor enige, naar det gjælder om at raade dette Thing til at vedtage Beslutninger, som umuligt kunne føre til Thingets Anseelse, men kun altfor let kunne føre til det Mobsatte. Vor Op-gave er derfor kun den og kan kun være den at udtale vor Mening. Det Hensyn, der bliver taget dertil fra de Herrers Side, maa vi lade dem om. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), til hvis Ytringer jeg iøvrigt kan slutte mig, udtalte en enkelt Ting, som jeg ikke er ganske enig med ham i, nemlig dette, at havde vi haft noget bedre Tid, pressede Sagen ikke saa stærkt paa, var der dog ret god Udsigt til at komme til et virkeligt, positivt Resultat. Jeg tror det ikke. Hvad det ene Mindretal angaar, som den ærede Ordfører (Th. Nielsen) er Fortaler for, har han jo nu i sin sidste Udtalelse tydelig nok med bestemte Ord sagt, at det, det for dem kommer an paa, det, der er det Principielle for dem, er at nægte Pengene, dem vilde de først og fremmest have væk — om de saa bagefter ville sende en Kommission derover, ja Gud bevares, det er en anden Sag. — Hvad det andet Mindretal angaar, skal jeg indrømme, at dets Stilling er noget venligere, men det forekommer mig, at den er omgiven af saamange Betingelser, at de, selv om vi havde en Maaned til at forhandle i, vilde gjøre det umuligt at komme til et Resultat. Alle deres Betingelser, alt det, der skulde gaa forud, inden Hjælpen skulde gives — hvilket jeg naturligvis nu ikke skal komme nærmere ind paa — det er jo tilstrækkelig behandlet af vor ærede Ordfører (Bille) saavel som af den meget ærede Minister; men alle deres Betingelser ere af den Bessaffenhed, at de som Betingelser for at yde en Hjælp gjøre denne umulig. Derfor vil jeg imidlertid paa ingen Maade udtale mig bestemt imod flere af de Forslag til Reformen i vestindiske Forhold, frem-